

Măgarul

Într-o bună zi, măgarul unui țăran căzu într-o fântână.

Nefericitul animal se puse pe zbierat ore întregi, în timp ce țăranul căuta să vadă ce e de făcut. Până la urmă, țăranul hotărî că măgarul și-așa era bătrân, iar că fântâna, oricum secată, tot trebuia să fie acoperită odată și-odată. Și că nu mai merită osteneala de a-l scoate pe măgar din adâncul fântânii. Așa că țăranul își chemă vecinii ca să-i dea o mână de ajutor. Fiecare dintre ei apucă câte o lopată și începură să arunce de zor pământ înăuntrul fântânii.

Măgarul pricepu de îndată ce i se pregătea și se puse și mai abitir pe zbierat. Dar, spre mirarea tuturor, după câteva lopeți bune de pământ, măgarul se potoli și tăcu. Țăranul privi în adâncul fântânii și rămase uluit de ce văzu.

Cu fiecare lopată de pământ, măgarul cel bătrân făcea ceva neașteptat: se scutura de pământ și pășea deasupra lui. În curând, toată lumea fu martoră cu surprindere cum măgarul, ajuns până la gura fântânii, sări peste ghizduri și ieși fremătând...

Viața va arunca poate și peste tine cu pământ și cu tot felul de greutateți... Secretul pentru a ieși din fântână este să te scuturi de acest pământ și să-l folosești pentru a urca un pas mai sus. Fiecare din greutatețile noastre este o ocazie pentru un pas înainte. Putem ieși din adâncurile cele mai profunde dacă nu ne dăm bătăuți. Folosește pământul pe care ți-l aruncă viața peste tine ca să mergi înainte.

Grafiță de Marita Alexandrescu, Vulturești

NUCA ȘI ZIDUL

S-a întâmplat odată că o nucă a fost luată de o cioară și dusă pe clopotnița înaltă a unei biserici; și ajunsă acolo, i-a fost dat să scape de ciocul aducător de moarte al ciorii, căzând într-o crăpătură a zidului.

Se rugă, așadar, de turnul clopotniței să-i vină în ajutor, căci și Dumnezeu se arătase bun și îndurător față de el, făcându-l atât de înalt și mareț și dăruindu-l cu clopote atât de frumoase și cu un sunet atât de minunat.

Și cum nu-i fusese hărăzit să cadă sub crengile verzi ale bătrânului său părinte, unde și-ar fi putut afla odihnă în pământul roditor din jur, acoperit de stratul gros de frunze căzute din nuc; și cum, pe de altă parte, nu voia să se mai despartă de zid, se hotărâse ca, deoarece scăpase de ciocul nemilos al ciorii, să-și petreacă restul zilelor într-o umilă văgăună.

La auzul acestor cuvinte, zidul clopotniței, înduioșat de rugămintea ei, îi dădu bucuros găzduire chiar în locul unde căzuse.

Nu trecu mult timp, că nucă și începu să încolțească și să-și întindă rădăcinile printre crăpăturile pietrelor, lărgindu-le tot mai mult, și să-și trimită câteva mlădițe, în scurt timp crescând și înălțându-se deasupra clădirii și îngroșându-li-se rădăcinile întortocheate. Începură să desfacă zidurile și să împingă vechile pietre de la locul lor.

Atunci zidul începu să se plângă împotriva nucii care îi pricinuisese stricăciunea; dar era prea târziu și în zadar, căci în curând zidul se despica și o mare parte căzu în ruină.

Este mai ferit de primejdie cel care nu îngăduie dușmanului să intre în casă, decât cel care, după ce l-a lăsat să intre, se luptă cu el să-l scoată.

(Sfântul Tihon)

Grafiță de elevul Dumitru Olărean, Marginea